

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (suuri jaosto)

17 päivänä huhtikuuta 2018*

Ennakkoratkaisupyyntö – Euroopan unionin kansalaisuus – Oikeus liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella – Direktiivi 2004/38/EY – 28 artiklan 3 kohdan a alakohta – Vahvistettu suoja karkottamista vastaan – Edellytykset – Pysyvä oleskeluoikeus – Oleskelu vastaanottavan jäsenvaltion alueella kyseisen jäsenvaltion tekemää karkottamispäätöstä edeltävät kymmenen vuotta – Vankeusajanjakso – Vaikutukset kymmenen vuoden oleskelun yhtäjaksoisuuteen – Suhde kotoutumista merkitsevän siteen kokonaisarviointiin – Mainitun arvioinnin ajankohta ja huomioon otettavat arviointiperusteet

Yhdistetyissä asioissa C-316/16 ja C-424/16,

joissa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvista ennakkoratkaisupyynnöistä, jotka Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Baden-Württembergin osavaltion ylempi hallintotuomioistuin, Saksa) ja Supreme Court of the United Kingdom (Yhdistyneen kuningaskunnan ylin tuomioistuin) ovat esittäneet 27.4.2016 ja 27.7.2016 tekemillään päätöksillä, jotka ovat saapuneet unionin tuomioistuimeen 3.6.2016 ja 1.8.2016, saadakseen ennakkoratkaisun asioissa

B

vastaan

Land Baden-Württemberg (C-316/16)

ja

Secretary of State for the Home Department

vastaan

Franco Vomero (C-424/16),

UNIONIN TUOMIOISTUIN (suuri jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti K. Lenaerts, varapresidentti A. Tizzano, jaostojen puheenjohtajat R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, J. L. da Cruz Vilaça, A. Rosas ja C.G. Fernlund sekä tuomarit E. Juhász, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, A. Prechal (esittelevä tuomari) ja E. Jarašiūnas,

julkisasiamies: M. Szpunar,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies L. Hewlett,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.7.2017 pidetyssä istunnossa esitetyn,

* Oikeudenkäyntikielut: saksa ja englanti.

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- B, edustajanaan R. Kugler, Rechtsanwalt,
- Franco Vomero, edustajinaan R. Husain, QC, P. Tridimas ja N. Armstrong, barristers, ja J. Luqmani, solicitor,
- Saksan hallitus, asiamiehinään T. Henze ja J. Möller,
- Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehinään C. Crane, C. Brodie ja S. Brandon, avustajanaan R. Palmer, barrister,
- Tanskan hallitus, asiamiehinään M. Wolff, C. Thorning ja M. N. Lyshøj,
- Irlanti, asiamiehinään L. Williams, K. Skelly, E. Creedon ja A. Joyce, avustajinaan K. Mooney ja E. Farrell, BL,
- Kreikan hallitus, asiamiehenään T. Papadopoulou,
- Alankomaiden hallitus, asiamiehinään M. Bulterman ja B. Koopman,
- Euroopan komissio, asiamiehinään E. Montaguti, M. Heller ja M. Wilderspin,

kuultuaan julkisasiamiehen 24.10.2017 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyynnöt koskevat Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY (EUVL 2004, L 158, s. 77 sekä oikaisut EUVL 2004, L 229, s. 35 ja EUVL 2005, L 197, s. 34) 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan tulkintaa.
- 2 Nämä pyynnöt on esitetty asioissa, joissa asianosaisina ovat yhtäältä Kreikan kansalainen B ja Land Baden-Württemberg (Baden-Württembergin osavaltio, Saksa) ja toisaalta Italian kansalainen Franco Vomero ja Secretary of State for the Home Department (sisäasiainministeri, Yhdistynyt kuningaskunta) ja joissa on kyse B:tä ja Vomeroa koskevista karkottamispäätöksistä.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

- 3 Direktiivin 2004/38 johdanto-osan 17, 18, 23 ja 24 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(17) Niille unionin kansalaisille, jotka ovat päättäneet asettua pitkäksi aikaa vastaanottavaan jäsenvaltioon, annettava pysyvä oleskeluoikeus vahvistaisi tunnetta unionin kansalaisuudesta ja on keskeinen tekijä unionin perustavoitteisiin kuuluvan sosiaalisen yhteenkuuluvuuden vahvistamisessa. Tätä varten olisi säädettävä, että kaikki unionin kansalaiset ja heidän

perheenjäsenensä saavat oikeuden pysyvään oleskeluun oleskeltuaan vastaanottavassa jäsenvaltiossa yhtäjaksoisesti viiden vuoden ajan tämän direktiivin ehtojen mukaisesti ilman, että heihin on kohdistettu karkottamistoimenpidettä.

- (18) Jotta jo saadusta oikeudesta pysyvään oleskeluun voisi tulla todellinen keino kotoutua sen vastaanottavan jäsenvaltion yhteiskuntaan, jossa unionin kansalainen oleskelee, siihen ei olisi kohdistuttava mitään ehtoja.

--

- (23) Unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä karkottaminen yleisen järjestyksen tai yleisen turvallisuuden perusteella on toimenpide, joka voi aiheuttaa vakavaa haittaa henkilöille, jotka perustamissopimuksen heille suomia oikeuksia ja vapauksia käytettyään ovat aidosti kotoutuneet vastaanottavaan jäsenvaltioon. Tämän vuoksi näiden toimenpiteiden soveltamisalaa olisi rajoitettava suhteellisuusperiaatteen mukaisesti siten, että otetaan huomioon asianomaisten henkilöiden kotoutumisaste, heidän vastaanottavassa jäsenvaltiossa oleskelunsa kesto, heidän ikänsä sekä terveydentilansa, perhe- ja taloudellinen tilanteensa ja heidän siteensä kotimaahansa.

- (24) Mitä paremmin unionin kansalainen ja hänen perheenjäsenensä ovat kotoutuneet vastaanottavaan jäsenvaltioon, sitä vahvemman tulisi siten olla myös suojan karkottamista vastaan. Unionin kansalainen, joka on oleskellut vastaanottavan jäsenvaltion alueella usean vuoden ajan, erityisesti jos hän on syntynyt ja asunut siellä koko ikänsä, olisi saatava karkottaa vain poikkeuksellisissa olosuhteissa, jos yleinen turvallisuus sitä ehdottomasti edellyttää. Tätä poikkeuksellisia olosuhteita koskevaa vaatimusta olisi lisäksi sovellettava alaikäisiin perheenjäseniin, jotta heidän yhteyksiään perheeseensä voidaan suojella 20 päivänä marraskuuta 1989 tehdyn lapsen oikeuksia koskevan Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen mukaisesti.”

- 4 Direktiivin 2004/38 III luvun, jonka otsikko on ”Oleskeluoikeus”, 6 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeus oleskella enintään kolme kuukautta”, ja 7 artiklassa, jonka otsikko on ”Oikeus oleskella yli kolme kuukautta”, täsmennetään edellytykset, joilla unionin kansalaisilla ja heidän perheenjäsenillään on tällainen oleskeluoikeus muussa kuin siinä jäsenvaltiossa, jonka kansalaisuus mainituilla unionin kansalaisilla on.

- 5 Direktiivin 2004/38 IV luvun, jonka otsikko on ”Pysyvä oleskeluoikeus”, 16 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Unionin kansalaisilla, jotka ovat oleskelleet laillisesti vastaanottavan jäsenvaltion alueella yhtäjaksoisesti viisi vuotta, on oikeus pysyvään oleskeluun sen alueella. Tämä oikeus ei riipu III luvussa säädetyistä edellytyksistä.

--

3. Oleskelun yhtäjaksoisuuteen eivät vaikuta tilapäiset poissaolot, jotka eivät ylitä yhteensä kuutta kuukautta vuodessa, eivätkä pitemmät poissaolot asevelvollisuuden suorittamista varten eikä yksi enintään 12 peräkkäisen kuukauden poissaolo tärkeästä syystä, kuten raskauden ja synnytyksen, vakavan sairauden, opiskelun tai ammatillisen koulutuksen tai työtehtäviä varten toisen jäsenvaltion tai kolmannen maan alueelle tapahtuvan siirron vuoksi.

4. Kun oikeus pysyvään oleskeluun on saatu, se voidaan menettää ainoastaan olemalla vastaanottavan jäsenvaltion alueelta poissa yhtäjaksoisesti yli kaksi vuotta.”

- 6 Direktiivin 2004/38 VI luku, jonka otsikko on ”Maahantulo- ja oleskeluoikeuden rajoittaminen yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen taikka kansanterveyteen liittyvistä syistä”, sisältää direktiivin 27–33 artiklan.

- 7 Direktiivin 2004/38 27 artiklan, jonka otsikko on ”Yleiset periaatteet”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Jollei tämän luvun säännöksistä muuta johdu, jäsenvaltiot voivat rajoittaa unionin kansalaisen tai hänen perheenjäsentensä, näiden kansalaisuudesta riippumatta, vapaata liikkuvuutta ja oleskelua yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen taikka kansanterveyteen liittyvistä syistä. Näihin perusteisiin ei saa vedota taloudellisista syistä.

2. Yleisen järjestyksen tai yleisen turvallisuuden vuoksi toteutettujen toimenpiteiden on oltava suhteellisuusperiaatteen mukaisia, ja niiden on perustuttava yksinomaan asianomaisen henkilön omaan käyttäytymiseen. Aiemmat rikostuomiot eivät yksin saa olla perusteena tällaisten toimenpiteiden toteuttamiselle.

Asianomaisen yksilön käyttäytymisen on muodostettava todellinen, välitön ja riittävän vakava uhka, joka vaikuttaa johonkin yhteiskunnan olennaiseen etuun. Perustelut, jotka eivät liity yksittäiseen tapaukseen tai jotka johtuvat yleisistä näkökohdista, eivät ole hyväksyttäviä.”

- 8 Tämän direktiivin 28 artiklassa, jonka otsikko on ”Suoja karkottamista vastaan”, säädetään seuraavaa:

”1. Vastaanottavan jäsenvaltion on ennen yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen liittyviin syihin perustuvan karkottamispäätöksen tekemistä otettava huomioon se, kuinka kauan asianomainen on oleskellut sen alueella, asianomaisen ikä, terveydentila, perhe- ja taloudellinen tilanne, kuinka hyvin asianomainen on kotoutunut vastaanottavan jäsenvaltion yhteiskuntaan ja kulttuuriin, sekä se, missä määrin asianomaisella on yhteyksiä kotimaahansa.

2. Vastaanottava jäsenvaltio voi tehdä karkottamispäätöksen, joka koskee sellaista unionin kansalaista tai tämän perheenjäsentä, tämän kansalaisuudesta riippumatta, jolla on oikeus oleskella pysyvästi jäsenvaltion alueella, ainoastaan yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen liittyvistä vakavista syistä.

3. Unionin kansalaisia koskevaa karkottamispäätöstä ei saa tehdä, ellei päätös perustu jäsenvaltioiden määrittämiin yleistä turvallisuutta koskeviin pakottaviin syihin, jos he

- a) ovat oleskelleet vastaanottavassa jäsenvaltiossa edelliset kymmenen vuotta tai he
- b) ovat alaikäisiä, jollei karkottaminen ole lapsen edun mukaista lapsen oikeuksista 20 päivänä marraskuuta 1989 tehdyn Yhdistyneiden Kansakuntien yleissopimuksen mukaisesti.”

- 9 Direktiivin 2004/38 33 artiklassa, jonka otsikko on ”Karkotus rangaistuksena tai oikeudellisena seuraamuksena”, säädetään seuraavaa:

”1. Vastaanottava jäsenvaltio voi tehdä karkottamispäätöksen rangaistuksena tai vankeusrangaistuksen oikeudellisena seuraamuksena ainoastaan, jos tämä tapahtuu 27, 28 ja 29 artiklan vaatimusten mukaisesti.

2. Jos 1 kohdassa tarkoitettu karkottamispäätös pannaan täytäntöön yli kahden vuoden kuluttua sen tekemisestä, jäsenvaltion on varmistettava, että asianomaisen henkilön yleiselle järjestykselle tai yleiselle turvallisuudelle aiheuttama uhka on edelleen todellinen, ja arvioitava, ovatko aineelliset olosuhteet karkottamispäätöksen tekemisen jälkeen muuttuneet.”

Saksan oikeus

- 10 Unionin kansalaisten liikkumisvapaudesta 30.7.2004 annetun lain (Gesetz über die allgemeine Freizügigkeit von Unionsbürgern, jäljempänä FreizügG/EU) 6 §:ssä, jonka tarkoituksena on erityisesti panna täytäntöön direktiivin 2004/38 28 artikla, säädetään seuraavaa:

”(1) 2 §:n 1 momentissa tarkoitettu oikeus voidaan todeta menetetyksi sekä pysyvän oleskeluoikeuden osoittava todistus, oleskelukortti tai pysyvä oleskelukortti peruuttaa ainoastaan yleiseen järjestykseen, yleiseen turvallisuuteen tai kansanterveyteen liittyvistä syistä ([SEUT] 45 artiklan 3 kohta ja 52 artiklan 1 kohta). Myös maahantulo voidaan evätä ensimmäisessä virkkeessä mainituilla perusteilla. – –

(2) Rikostuomio ei yksinään riitä 1 momentissa tarkoitettujen päätösten tai toimenpiteiden perusteeksi. Vain rikostuomiot, joita koskevia merkintöjä ei vielä ole poistettu keskusrekisteristä, saadaan ottaa huomioon, ja nekin vain silloin, kun tuomioiden perusteena olevista seikoista ilmenee, että asianomaisen henkilön oma käyttäytyminen aiheuttaa todellisen uhan yleiselle järjestykselle. Uhan on oltava todellinen, riittävän vakava ja kohdistuttava johonkin yhteiskunnan olennaiseen etuun.

(3) Edellä 1 momentissa tarkoitettua päätöstä tehtäessä on erityisesti otettava huomioon se, kuinka kauan asianomainen on oleskellut Saksassa, asianomaisen ikä, terveydentila, perhetilanne ja taloudellinen tilanne, se, kuinka hyvin asianomainen on kotoutunut Saksan yhteiskuntaan ja kulttuuriin, sekä se, missä määrin asianomaisella on yhteyksiä kotimaahansa.

(4) Sen jälkeen, kun asianomainen on saanut oikeuden pysyvään oleskeluun, 1 momentissa tarkoitettu oikeuden menettäminen voidaan todeta ainoastaan vakavista syistä.

(5) Unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä, jotka ovat oleskelleet liittovaltion alueella edelliset kymmenen vuotta, sekä alaikäisten osalta 1 momentissa tarkoitettu oikeuden menettäminen voidaan todeta ainoastaan yleistä turvallisuutta koskevista pakottavista syistä. Tätä sääntöä ei sovelleta alaikäisiin, jos oleskeluoikeuden menettäminen on välttämätöntä lapsen edun vuoksi. Yleistä turvallisuutta koskeva pakottava syy on olemassa ainoastaan, jos asianomainen henkilö on lainvoimaisesti tuomittu yhdestä tai useammasta tahallisesta rikoksesta vähintään viiden vuoden pituiseen vapausrangaistukseen tai nuorisorangaistukseen tai jos henkilö on viimeisimmän lainvoimaisen tuomion yhteydessä määrätty turvasäilöön, kun Saksan liittotasavallan turvallisuus on uhattu tai kun asianomaisesta henkilöstä aiheutuu terroristista vaaraa.

– –”

Yhdistyneen kuningaskunnan oikeus

- 11 Maahanmuuttoa (Euroopan talousalue) koskevan vuoden 2006 asetuksen (Immigration (European Economic Area) Regulations 2006 (SI 2006/1003)) 21 §:llä on tarkoitus panna täytäntöön direktiivin 2004/38 27 ja 28 artikla.

Pääasiat ja ennakkoratkaisukysymykset

Asia C-316/16

- 12 B on Kreikan kansalainen, joka syntyi Kreikassa lokakuussa 1989. Vanhempinsa erottua hän asettui vuonna 1993 äitinsä kanssa Saksaan, jossa hänen äitinsä vanhemmat olivat jo asuneet vuodesta 1989 alkaen palkattuina työntekijöinä. B:n äiti on siitä lähtien työskennellyt kyseisessä jäsenvaltiossa, jonka kansalainen hän nykyisin on, mutta on säilyttänyt myös Kreikan kansalaisuutensa.

- 13 Kahden kuukauden ajanjaksoa, jona hänen isänsä vei hänet Kreikkaan, ja joitakin lyhyitä lomamatkoja lukuun ottamatta B on vuodesta 1993 alkaen oleskellut yhtäjaksoisesti Saksassa. Hän kävi koulua tässä jäsenvaltiossa ja sai siellä toisen asteen koulutuksen päättötodistuksen (Hauptschulabschluss). Hän hallitsee Saksan kielen. Kreikan kielessä hänellä on sen sijaan vain alkeellinen suullinen kielitaito.
- 14 B ei ole tähän mennessä saanut suoritettua ammatillista koulutusta, mikä johtuu etenkin psykologisista ongelmista, joiden vuoksi hänen on pitänyt käydä terapiassa ja psykiatrilla. B työskenteli marraskuussa ja joulukuussa 2012. Tämän jälkeen hän on ollut työttömänä.
- 15 B:llä on direktiivin 2004/38 16 artiklassa tarkoitettu oikeus oleskella pysyvästi Saksassa.
- 16 Amtsgericht Pforzheim (Pforzheimin paikallinen alioikeus, Saksa) tuomitsi B:n 7.11.2012 summaarisessa rikosoikeudellisessa menettelyssä antamallaan rangaistusmääräyksellä (Strafbefehl) maksamaan 90 päiväsakkoa matkapuhelimen kavalluksesta, pakottamisesta, kiristysyrityksestä ja kielletyn aseiden tahallisesta luvattomasta hallussapidosta.
- 17 Hankkiakseen rahaa muun muassa mainitun sakon maksamiseen B meni 10.4.2013 erääseen pelihalliin kumiluotipistoolilla aseistettuna ja kiristi 4 200 euroa. Tämän rikoksen johdosta Landgericht Karlsruhe (Karlsruhen alueellinen alioikeus, Saksa) tuomitsi B:n 9.12.2013 antamallaan tuomiolla viiden vuoden ja kahdeksan kuukauden vapausrangaistukseen. B on ollut 12.4.2013 lähtien yhtäjaksoisesti säilössä otettuna, aluksi tutkintavankeudessa ja tämän jälkeen vankeudessa.
- 18 Kuultuaan B:tä Regierungspräsidium Karlsruhe (Karlsruhen alueen hallintoviranomainen, Saksa) totesi FreizügG/EU:n 6 §:n 5 momentin, luettuna yhdessä direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan kanssa, perusteella 25.11.2014 tekemällään päätöksellä, että B on menettänyt oikeutensa maahantuloon ja oleskeluun Saksassa. B määrättiin näin ollen poistumaan tämän jäsenvaltion alueelta kuukauden kuluessa mainitun toteamuksen voimaantulosta, tai muussa tapauksessa hänet karkotettaisiin Kreikkaan. Saksaa koskeva maahantulo- ja oleskelukiello vahvistettiin seitsemäksi vuodeksi siitä päivästä alkaen, jolloin hän on tosiasiallisesti poistunut Saksan alueelta.
- 19 B nosti tästä päätöksestä kanteen Verwaltungsgericht Karlsruhessa (Karlsruhen hallintotuomioistuin, Saksa), joka kumosi päätöksen 10.9.2015 antamallaan tuomiolla. Land Baden-Württemberg valitti tästä tuomiosta Verwaltungsgerichtshof Baden-Württembergiin (Baden-Württembergin osavaltion ylempi hallintotuomioistuin).
- 20 Aluksi mainittu tuomioistuin toteaa, ettei pääasian tilanteessa ole voinut olla kyse FreizügG/EU:n 6 §:n 5 momentissa ja direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetuista yleistä turvallisuutta koskevista pakottavista syistä. Se toteaa näin ollen, että jos B voi saada mainittujen säännösten mukaista vahvistettua suojaa karkotusta vastaan, sen olisi vahvistettava riidanalaisen päätöksen kumoaminen.
- 21 Tältä osin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo ensiksi, että kun otetaan huomioon edellä 12 ja 13 kohdassa mainitut seikat ja niistä johtuva B:n vahva juurtuminen Saksaan, hänen kotoutumista merkitsevän siteensä vastaanottavaan jäsenvaltioon ei olisi pitänyt katketa hänelle määrätyn vankeusrangaistuksen vuoksi, eikä asianomaiselta henkilöltä tämän vuoksi pitäisi evätä direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädettyä vahvistettua suojaa karkottamista vastaan.
- 22 Toiseksi mainittu tuomioistuin katsoo, ettei vastaanottavan jäsenvaltion alueelta karkottamisen perusteena olevaa rikoksesta määrättyä vapausrangaistusta joka tapauksessa voida ottaa huomioon sen määrittämiseksi, onko kotoutumista merkitsevä side katkennut ja aiheuttanut mainitun 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettua tällä alueella oleskelun yhtäjaksoisuuden keskeytymisen. Muussa tapauksessa tästä nimittäin seuraisi, että yli viiden vuoden vankeusrangaistukseen tuomittu henkilö, joka on sovellettavien Saksan oikeussääntöjen nojalla

lähtökohtaisesti yhä vangittuna, kun maahantulo- ja oleskeluoikeuden menettämisen toteava hallinnollinen päätös tehdään, ei voisi missään tilanteessa saada mainitussa säännöksessä säädettyä vahvistettua suojaa.

- 23 Lisäksi niissä jäsenvaltioissa, joissa karkottamisesta määrätään vankeusrangaistuksen liitännäisenä seuraamuksena ja tämän vuoksi ennen vangitsemista, ei sen sijaan voitaisi missään tilanteessa ottaa huomioon mainittua vankeusrangaistusta sen määrittämiseksi, onko kotoutumista merkitsevä side katkennut ja oleskelun yhtäjaksoisuus näin ollen keskeytynyt. Tästä seuraisi unionin kansalaisten epäyhdenvertainen kohtelu direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisen vahvistetun suojan osalta.
- 24 Kolmanneksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo kokonaisarvioinnista, jonka tarkoituksena on tarkistaa, ovatko kotoutumista merkitsevät siteet vastaanottavaan jäsenvaltioon katkenneet sillä seurauksella, että mainittu vahvistettu suoja menetetään, että pääasiassa kyseessä olevan kaltaisessa asiassa olisi otettava huomioon itse vankeuteen liittyvät seikat. Oleskelun yhtäjaksoisuuden keskeytymisen peruste ei nimittäin olisi rikos sellaisenaan vaan vankeus. Tästä ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että on otettava huomioon vankeuden kesto, mutta myös muita perusteita, kuten rangaistuksen täytäntöönpanotapa, asianomaisen henkilön yleinen käyttäytyminen vankeuden aikana ja erityisesti hänen suhtautumisensa tehtyyn rikokseen, rangaistuslaitoksen suosittelien hoitotarjousten vastaanotto ja toteutus, asianomaisen henkilön opiskelu tai osallistuminen ammatilliseen koulutukseen, osallistuminen rangaistuksen täytäntöönpanosuunnitelmaan ja sen mukaisten tavoitteiden toteuttamiseen sekä henkilökohtaisten siteiden ja perhesiteiden ylläpitäminen vastaanottavaan jäsenvaltioon.
- 25 Neljänneksi ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin huomauttaa, että unionin tuomioistuin totesi 16.1.2014 annetun tuomion G (C-400/12, EU:C:2014:9) 35 kohdassa, että sen määrittämiseksi, missä määrin oleskelun keskeytyminen vankeuden vuoksi estää asianomaista henkilöä saamasta direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädettyä suojaa, asianomaisen henkilön tilannetta on arvioitava kokonaisvaltaisesti nimenomaan sillä hetkellä, kun kysymys hänen karkottamisestaan tulee esille, ja tiedustele, onko olemassa pakottavia unionin oikeuden säännöksiä tai määräyksiä, joiden nojalla tällainen ajankohta voidaan määrittää.
- 26 Mainitun tuomioistuimen mukaan kyseinen määrittäminen olisi tehtävä unionissa yhdenmukaisesti sen välttämiseksi, että direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukainen suojan taso voisi vaihdella jäsenvaltiosta toiseen muun muassa sen mukaan, onko karkottamispäätös tehty vankeusrangaistuksen liitännäisenä seuraamuksena vai päinvastoin hallinnollisena päätöksenä vankeuden aikana tai sen lopussa. Tältä osin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo, että vastaanottavaan jäsenvaltioon luotujen kotoutumista merkitsevien siteiden mahdollista katkeamista olisi arvioitava sillä hetkellä, jona kansallinen tuomioistuin päättää karkotuspäätöksen lainmukaisuudesta.
- 27 Tässä tilanteessa Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Onko edeltä käsin pois suljettua, että vapausrangaistukseen tuomitseminen ja sitä seuraava vapausrangaistuksen täytäntöönpano johtavat siihen, että kolmen vuoden ikäisenä vastaanottavaan jäsenvaltioon tulleen unionin kansalaisen kotoutumista merkitsevien siteiden on katsottava katkenneen sillä seurauksella, ettei ole kyse direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettusta edellisestä kymmenen vuotta jatkuneesta yhtäjaksoisesta oleskelusta, minkä vuoksi unionin kansalaiselle ei pidä myöntää [mainitun säännöksen] mukaista suojaa karkottamista vastaan, kun hän on kolmen vuoden ikäisenä vastaanottavaan jäsenvaltioon tultuaan viettänyt koko siihenastisen elämänsä kyseisessä jäsenvaltiossa, hänellä ei ole enää siteitä jäsenvaltioon, jonka kansalainen hän on, ja rikos, joka johtaa vapausrangaistukseen tuomitsemiseen ja sen täytäntöönpanoon, on tehty vasta 20 vuoden oleskelun jälkeen?

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko sitä koskevan kysymyksen yhteydessä, johtaako vapausrangaistuksen täytäntöönpano kotoutumista merkitsevien siteiden katkeamiseen, jätettävä huomiotta karkotuksen syyn muodostavasta rikoksesta tuomittu vapausrangaistus?
- 3) Jos ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, minkä perusteiden nojalla on määritettävä, saako kyseinen unionin kansalainen tällaisessa tapauksessa kuitenkin direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisen suojan karkottamista vastaan?
- 4) Jos ensimmäiseen ja toiseen kysymykseen vastataan kieltävästi, onko olemassa pakottavia unionin oikeuden säännöksiä tai määräyksiä sen täsmällisen ajankohdan määrittämiseksi, jolloin kysymys karkottamisesta tulee esille ja kokonaisvaltainen arviointi unionin kansalaisen tilanteesta on tehtävä, jotta voidaan määritellä, missä määrin oleskelun keskeytyminen kymmenen vuoden aikana ennen asianomaisen henkilön karkottamista koskevaa päätöstä estää häntä saamasta vahvistettua suojaa karkottamista vastaan?”

Asia C-424/16

- 28 Vomero on 18.12.1957 syntynyt Italian kansalainen. Vomero asettautui Yhdistyneeseen kuningaskuntaan 3.3.1985 tulevan aviopuolisonsa, Yhdistyneen kuningaskunnan kansalaisen, jonka hän oli tavannut vuonna 1983, kanssa. He menivät naimisiin kyseisessä jäsenvaltiossa 3.8.1985 ja saivat siellä viisi lasta, joista Vomero huolehti tehden lisäksi tilapäistöitä, kun hänen vaimonsa työskenteli kokoaikaisesti.
- 29 Vuosien 1987 ja 1999 välisenä aikana Vomero sai Italiassa ja Yhdistyneessä kuningaskunnassa useita rikostuomioita, jotka eivät johtaneet vangitsemiseen. Avioliitto päättyi vuonna 1998. Vomero muutti pois perheen yhteisestä kodista ja muutti tämän jälkeen toiseen asuntoon M:n kanssa.
- 30 Vomero tappoi M:n 1.3.2001. Lautakunta lievensi murhaa koskevan rikosnimikkeen tapoksi uhrin provokaation vuoksi. Vomero tuomittiin 2.5.2002 kahdeksan vuoden vankeuteen. Hänet vapautettiin heinäkuun 2006 alussa.
- 31 Sisäministeri päätti 23.3.2007 antamallaan päätöksellä, joka vahvistettiin 17.5.2007, karkottaa Vomeron maasta maahanmuutosta (Euroopan talousalue) annetun vuoden 2006 asetuksen 21 §:n nojalla.
- 32 Vomero nosti tästä päätöksestä kanteen Asylum and Immigration Tribunalissa (turvapaikka- ja maahanmuuttotuomioistuin, Yhdistynyt kuningaskunta). Tämän tuomioistuimen antamasta ratkaisusta valitettiin Court of Appealiin (England & Wales) (Englannin ja Walesin ylioikeus, Yhdistynyt kuningaskunta), jonka 14.9.2012 antamasta ratkaisusta valitettiin Supreme court of the United Kingdomiin (Yhdistyneen kuningaskunnan ylin tuomioistuin), jossa valitus on tällä hetkellä vireillä. Asian käsittelyä lykättiin menettelyn aikana kahteen kertaan odotettaessa ratkaisua muissa asioissa, erityisesti asioissa, joissa unionin tuomioistuin antoi esitettyjen ennakkoratkaisupyyntöjen johdosta 16.1.2014 tuomion Onuekwere (C-378/12, EU:C:2014:13) ja 16.1.2014 tuomion G (C-400/12, EU:C:2014:9).
- 33 Karkotusta varten Vomerota pidettiin säilössä joulukuuhun 2007 saakka. Häntä vastaan käynnistettiin tammikuussa 2012 teräaseen hallussapitoon sekä pahoinpitelyyn perustuva rikosoikeudenkäynti, joka johti hänen tuomitsemiseensa 16 viikon vankeusrangaistukseen. Lisäksi heinäkuussa 2012 aloitettu toinen menettely johti hänen tuomitsemiseensa murrosta ja varkaudesta 12 viikon vankeusrangaistukseen edellisen vankeusrangaistuksen lisäksi.

- 34 Edellä mainitun karkottamispäätöksen tueksi sisäministeri totesi muun muassa, että koska Vomero on ollut vangittuna taposta vuosina 2001–2006, hän ei ole saanut oikeutta pysyvään oleskeluun Yhdistyneessä kuningaskunnassa eikä hän näin ollen voi saada direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaista vahvistettua suojaa.
- 35 Supreme Court of the United Kingdom viittaa 7.10.2010 annettuun tuomioon Lassal (C-162/09, EU:C:2010:592), 21.7.2011 annettuun tuomioon Dias (C-325/09, EU:C:2011:498) ja 16.1.2014 annettuun tuomioon Onuekwere (C-378/12, EU:C:2014:13) ja toteaa, että koska pysyvää oleskeluoikeutta ei ole voitu lain mukaan saada ennen 30.4.2006, jolloin direktiivin 2004/38 täytäntöönpanon määräaika päättyi, ja koska on lisäksi selvää, että Vomero oli ollut vangittuna yli viisi vuotta mainittuna päivänä, että hän oli ollut vankilassa vielä kaksi kuukautta kyseisen päivän jälkeen ja että hän oli ollut vapaana alle yhdeksän kuukautta, kun päätös hänen karkottamisestaan tehtiin, asianomainen henkilö ei ollut tämän päätöksen tekohetkellä saanut oikeutta pysyvään oleskeluun tämän direktiivin 16 artiklan 1 kohdan perusteella.
- 36 Mainittu tuomioistuin katsoo, että näin ollen sen ratkaistavana olevaan asiaan liittyy olennainen kysymys siitä, onko direktiivin 2004/38 16 artiklassa ja 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu pysyvä oleskeluoikeus ennakoedellytys sen 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaisen vahvistetun suojan myöntämiselle.
- 37 Oletettaessa, ettei näin ole, ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa lisäksi, että direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettun karkottamispäätöstä edeltävän kymmenen vuoden ajanjakson on unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan oltava vain ”lähtökohtaisesti” yhtäjaksoinen (tuomio 16.1.2014, G, C-400/12, EU:C:2014:9, 34 kohta). Näin ollen se esittää, että voi myös olla, ettei tämä ajanjakso ole yhdenjaksoinen esimerkiksi silloin, kun se keskeytyy esimerkiksi alueelta poissaolon tai vankeuden vuoksi. Näin ollen tässä säännöksessä mainitun kymmenen vuoden määräajan laskemistapa ja erityisesti se, sisällytetäänkö laskelmaan alueelta poissaolon tai vankeuden ajanjaksot, ei ole vielä selvää.
- 38 Siitä seikasta, että kotoutumista merkitsevää sidettä vastaanottavaan jäsenvaltioon on arvioitava kokonaisvaltaisesti, kun määritetään sen olemassaolo tai katkeaminen kyseisessä asiayhteydessä (tuomio 16.1.2014, G, C-400/12, EU:C:2014:9, 36 ja 37 kohta), ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, ettei myöskään tämän arvioinnin ulottuvuutta ja sen vaikutuksia ole vielä riittävästi täsmennetty. Mainittu tuomioistuin pohtii muun muassa, mitä tekijöitä on otettava huomioon määrittäessä, olivatko Vomeron kotoutumista merkitsevät siteet Yhdistyneeseen kuningaskuntaan karkotuspäätöksen tekemishetkellä vuonna 2007 sellaiset, että ne antoivat hänelle oikeuden vahvistettuun suojaan sillä perusteella, että hän oli oleskellut mainitussa jäsenvaltiossa edelliset kymmenen vuotta.
- 39 Näissä olosuhteissa Supreme Court of the United Kingdom on päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:
- ”1) Riippuuko [direktiivin 2004/38] 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukainen vahvistettu suoja siitä, onko henkilöllä [tämän direktiivin] 16 artiklassa ja 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu oikeus pysyvään oleskeluun?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan kieltävästi:
- onko [direktiivin 2004/38] 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettu edellisten kymmenen vuoden oleskelua koskeva ajanjakso
- a) pelkkä asian kannalta merkityksellisestä ajankohdasta (tässä karkottamispäätöksestä) taaksepäin laskettu kalenterin mukainen ajanjakso, johon saattaa sisältyä poissaolo- tai vankeusajanjaksoja, vai

- b) mahdollisesti muu kuin yhtäjaksoinen ajanjakso, joka lasketaan asian kannalta merkityksellisestä ajankohdasta taaksepäin ja johon lisätään ajanjakso tai ajanjaksot, joina henkilö ei ollut poissa maasta tai vankilassa, jolloin päädytään, jos mahdollista, yhteensä kymmenen vuoden oleskeluun?
- 3) Jos [ensimmäiseen kysymykseen] vastataan kieltävästi, mikä on [direktiivin 2004/38] 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettun kymmenen vuoden oleskelua koskevan edellytyksen ja kotoutumista merkitsevän siteen kokonaisarvioinnin välinen todellinen suhde?”

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

Ensimmäinen kysymys asiassa C-424/16

- 40 Supreme Court of the United Kingdom kysyy ensimmäisellä kysymyksellään ennen kaikkea, onko direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohtaa tulkittava siten, että mainitussa säännöksessä säädetty suoja alueelta karkottamista vastaan riippuu siitä, onko asianomaisella henkilöllä tämän direktiivin 16 artiklassa ja 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu pysyvä oleskeluoikeus.
- 41 Aluksi on huomattava, että tämä kysymys perustuu oletukseen, jonka mukaan Vomerolla ei ole tällaista pysyvää oleskeluoikeutta Yhdistyneessä kuningaskunnassa.
- 42 Koska unionin tuomioistuimelle ei ole toimitettu kaikkia tarvittavia tietoja tämän oletuksen paikkansapitävyyden arvioimiseksi, esitettyyn kysymykseen on vastattava kyseisen oletuksen perusteella.
- 43 Tältä osin on huomattava, että direktiivin 2004/38 johdanto-osan 23 perustelukappaleessa todetaan, että unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä karkottaminen yleisen järjestyksen tai yleisen turvallisuuden perusteella on toimenpide, joka voi aiheuttaa vakavaa haittaa henkilöille, jotka perustamissopimuksessa taattuja oikeuksia ja vapauksia käytettyään ovat aidosti kotoutuneet vastaanottavaan jäsenvaltioon.
- 44 Kuten direktiivin 2004/38 johdanto-osan 24 perustelukappaleesta ilmenee, juuri tämän vuoksi direktiivillä annetaan suojaa karkottamista vastaan sen mukaan, missä määrin asianomaiset henkilöt ovat kotoutuneet vastaanottavaan jäsenvaltioon, eli mitä paremmin unionin kansalaiset ja heidän perheenjäsenensä ovat kotoutuneet vastaanottavaan jäsenvaltioon, sitä vahvempaa suojaa heidän olisi saatava karkottamista vastaan (ks. vastaavasti tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 25 kohta ja tuomio 8.12.2011, Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, 70 kohta).
- 45 Tätä varten direktiivin 2004/38 28 artiklan 1 kohdassa ilmaistaan aluksi yleisluonteisella sanamuodolla, että vastaanottavan jäsenvaltion on ennen ”yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen liittyviin syihin” perustuvan karkottamispäätöksen tekemistä otettava huomioon se, kuinka kauan asianomainen on oleskellut sen alueella, asianomaisen ikä, terveydentila, perhetilanne ja taloudellinen tilanne, se, kuinka hyvin asianomainen on kotoutunut vastaanottavan jäsenvaltion yhteiskuntaan ja kulttuuriin sekä se, missä määrin asianomaisella on yhteyksiä kotimaahansa (tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 26 kohta).
- 46 Mainitun artiklan 2 kohdassa säädetään tämän jälkeen, että vastaanottava jäsenvaltio voi tehdä karkottamispäätöksen, joka koskee sellaista unionin kansalaista tai tämän perheenjäsentä, tämän kansalaisuudesta riippumatta, jolla on saman direktiivin 16 artiklan mukaisesti oikeus oleskella pysyvästi jäsenvaltion alueella, ”ainoastaan yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen liittyvistä vakavista syistä”.

- 47 Direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa vahvistetaan huomattavasti vastaanottavassa jäsenvaltiossa kymmenen edellisen vuoden ajan oleskelleiden unionin kansalaisten suoja karkottamista vastaan, koska siinä säädetään, ettei sellaista päätöstä saa tehdä, ellei päätös perustu ”jäsenvaltioiden määrittämiin yleistä turvallisuutta koskeviin pakottaviin syihin” (tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 28 kohta).
- 48 Direktiivin 2004/38 28 artiklan sanamuodosta ja rakenteesta siis seuraa, että siinä säädetty suoja karkottamista vastaan vahvistuu asteittain sen mukaan, miten hyvin kyseinen unionin kansalainen on kotoutunut vastaanottavaan jäsenvaltioon.
- 49 Vaikka kyseisten säännösten sanamuodossa ei ole tällaista tarkennusta, unionin kansalainen voi näin ollen saada direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa taattua vahvistettua suoja vain, jos hän täyttää ensin mainitun direktiivin 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitetun suojan myöntämisedellytyksen eli hänellä on tämän direktiivin 16 artiklan mukainen pysyvä oleskeluoikeus.
- 50 Tällaista direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan tulkintaa tukee lisäksi mainitun säännöksen asyayhteys.
- 51 Yhtäältä on muistettava, että direktiivissä 2004/38 säädetään oleskeluoikeutta vastaanottavassa jäsenvaltiossa koskevasta asteittaisesta järjestelmästä, jossa toistetaan pääasiallisesti direktiiviä edeltäneissä unionin oikeuden säädöksissä ja oikeuskäytännössä vahvistetut vaiheet ja edellytykset ja päädytään lopulta pysyvään oleskeluoikeuteen (tuomio 21.12.2011, Ziolkowski ja Szeja, C-424/10 ja C-425/10, EU:C:2011:866, 38 kohta).
- 52 Ensimmäiseksi alle kolme kuukautta kestävä oleskelun tapauksessa direktiivin 2004/38 6 artiklassa nimittäin rajoitetaan oleskeluoikeutta koskevat edellytykset tai muodollisuudet vaatimukseen siitä, että henkilöllä on oltava voimassa oleva henkilökortti tai passi, ja direktiivin 14 artiklan 1 kohdan mukaan unionin kansalainen ja hänen perheenjäsenensä säilyttävät tämän oikeuden sikäli kuin he eivät muodosta kohtuutonta rasitetta vastaanottavan jäsenvaltion sosiaalihuoltojärjestelmälle (tuomio 21.12.2011, Ziolkowski ja Szeja, C-424/10 ja C-425/10, EU:C:2011:866, 39 kohta).
- 53 Toiseksi oleskelun kestäessä yli kolme kuukautta oleskeluoikeuden saaminen riippuu direktiivin 2004/38 7 artiklan 1 kohdassa säädetyistä edellytyksistä, ja sen 14 artiklan 2 kohdan mukaan tämä oikeus säilyy vain, jos unionin kansalainen ja hänen perheenjäsenensä täyttävät nämä edellytykset. Tämän direktiivin johdanto-osan kymmenennestä perustelukappaleesta ilmenee erityisesti, että näillä edellytyksillä pyritään erityisesti estämään se, että näistä henkilöistä aiheutuisi kohtuutonta rasitusta vastaanottavan jäsenvaltion sosiaalihuoltojärjestelmälle (tuomio 21.12.2011, Ziolkowski ja Szeja, C-424/10 ja C-425/10, EU:C:2011:866, 40 kohta).
- 54 Kolmanneksi direktiivin 2004/38 16 artiklan 1 kohdasta seuraa, että unionin kansalaisilla, jotka ovat oleskelleet laillisesti vastaanottavan jäsenvaltion alueella yhtäjaksoisesti viisi vuotta, on oikeus pysyvään oleskeluun sen alueella ja että tämä oikeus ei riipu edellisessä kohdassa mainituista edellytyksistä. Kuten direktiivin johdanto-osan 18 perustelukappaleessa todetaan, jotta jo saadusta oikeudesta pysyvään oleskeluun voisi tulla todellinen keino kotoutua kyseisen valtion yhteiskuntaan, siihen ei olisi kohdistuttava mitään ehtoja (tuomio 21.12.2011, Ziolkowski ja Szeja, C-424/10 ja C-425/10, EU:C:2011:866, 41 kohta).
- 55 Edellä esitetystä seuraa näin ollen, että – toisin kuin unionin kansalainen, joka on saanut oikeuden pysyvään oleskeluun ja joka voidaan karkottaa vastaanottavan jäsenvaltion alueelta vain direktiivin 2004/38 28 artiklan 2 kohdan mukaisilla perusteilla – kansalainen, joka ei ole saanut tällaista oikeutta, voidaan tarvittaessa karkottaa tältä alueelta – kuten direktiivin III luvusta johtuu –, jos hänestä aiheutuu kohtuutonta rasitusta kyseisen jäsenvaltion sosiaalihuoltojärjestelmälle.

- 56 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 57 ja 58 kohdassa, unionin kansalainen, jolla ei ole oikeutta pysyvään oleskeluun ja joka voi olla karkottamistoimenpiteiden kohteena, jos hänestä tulee tällainen kohtuuton rasite, ei voi samaan aikaan saada direktiivin 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädettyä huomattavasti vahvempaa suojaa, jonka mukaan hänet voidaan karkottaa vain yleistä turvallisuutta koskevista ”pakottavista syistä”, joilla viitataan ”poikkeuksellisiin olosuhteisiin”, kuten mainitun direktiivin johdanto-osan 24 perustelukappaleessa on todettu (ks. vastaavasti tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 40 kohta).
- 57 Toisaalta on myös palautettava mieleen, että – kuten direktiivin 2004/38 johdanto-osan 17 perustelukappaleessa todetaan – pysyvä oleskeluoikeus on keskeinen tekijä sosiaalisen yhteenkuuluvuuden vahvistamisessa, ja siitä säädetään mainitussa direktiivissä tarkoituksena vahvistaa tunnetta unionin kansalaisuudesta, joten unionin lainsäätäjä on asettanut direktiivin 2004/38 16 artiklan 1 kohdan mukaisen pysyvän oleskeluoikeuden saamisen edellytykseksi sen, että unionin kansalainen on kotoutunut vastaanottavaan jäsenvaltioon (tuomio 16.1.2014, Onuekwere, C-378/12, EU:C:2014:13, 24 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 58 Kuten unionin tuomioistuin on jo todennut, kotoutuminen, joka on direktiivin 2004/38 16 artiklan 1 kohdassa säädetyn pysyvän oleskeluoikeuden saamisen lähtökohtana, perustuu paitsi alueellisiin ja ajallisiin tekijöihin myös laadullisiin tekijöihin, jotka koskevat kotoutumisastetta vastaanottavassa jäsenvaltiossa (tuomio 16.1.2014, Onuekwere, C-378/12, EU:C:2014:13, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 59 Laillisen oleskelun, jota direktiivin 2004/38 16 artiklan 1 kohdassa käytetty ilmaisu ”ovat oleskelleet laillisesti” edellyttää, käsite on ymmärrettävä direktiivissä säädettyjen ja erityisesti sen 7 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen edellytysten mukaiseksi oleskeluksi (tuomio 21.12.2011, Ziolkowski ja Szeja, C-424/10 ja C-425/10, EU:C:2011:866, 46 kohta).
- 60 Unionin kansalainen, joka ei ole saanut oikeutta oleskella pysyvästi vastaanottavassa jäsenvaltiossa, koska hän ei ole täyttänyt näitä edellytyksiä, ja joka ei tämän vuoksi voi vedota direktiivin 2004/38 28 artiklan 2 kohdassa taattuun suojan tasoon karkottamista vastaan, ei sitä suuremmalla syyllä voi saada tämän direktiivin 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädettyä huomattavasti vahvistettua suojaa karkottamista vastaan.
- 61 Edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen kysymykseen asiassa C-424/16 on vastattava, että direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa on tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä alueelta karkottamista vastaan säädetyn suojan saaminen edellyttää, että asianomaisella henkilöllä on direktiivin 16 artiklassa ja 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu pysyvä oleskeluoikeus.

Asiassa C-424/16 esitetyt toinen ja kolmas kysymys

- 62 Koska Supreme Court of the United Kingdom on esittänyt toisen ja kolmannen kysymyksen vain sitä varten, että ensimmäiseen kysymykseen vastattaisiin kieltävästi, niitä ei ole tarpeen tutkia.

Asiassa C-316/16 esitetyt ensimmäinen, toinen ja kolmas kysymys

- 63 Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg tiedustele ensimmäisellä, toisella ja kolmannella kysymyksellään, joita on tarkasteltava yhdessä, onko direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa esitettyä vaatimusta ”oleskel[usta] vastaanottavassa jäsenvaltiossa edelliset kymmenen vuotta” tulkittava siten, että sen voi täyttää – ja millä edellytyksillä näin on – unionin kansalainen, joka on asettunut nuorella iällä muuhun jäsenvaltioon kuin siihen, jonka kansalainen hän on, ja joka on asunut siellä 20 vuotta ennen kuin hänet on tuomittu siellä vapausrangaistukseen, jonka täytäntöönpano on kesken häntä koskevan karkotuspäätöksen tekemishetkellä.

- 64 Tältä osin on ensiksi palautettava mieleen, että vaikka onkin totta, että direktiivin 2004/38 johdanto-osan 23 ja 24 perustelukappaleen mukaan henkilöt, jotka ovat aidosti kotoutuneet vastaanottavaan jäsenvaltioon, saavat erityistä suojaa varsinkin silloin, kun he ovat syntyneet ja asuneet siellä koko ikänsä, ratkaiseva peruste direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa taatun vahvistetun suojan myöntämiselle on tällöinkin se, onko unionin kansalainen, jolla on direktiivin 16 artiklassa ja 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu oikeus pysyvään oleskeluun vastaanottavassa jäsenvaltiossa, mainitun 28 artiklan 3 kohdassa edellytetyllä tavalla oleskellut tässä jäsenvaltiossa karkottamista koskevaa päätöstä edeltävät kymmenen vuotta (ks. vastaavasti tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 31 kohta ja tuomio 16.1.2014, G, C-400/12, EU:C:2014:9, 23 kohta).
- 65 Tästä seuraa erityisesti, että direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetyn vahvistetun suojan myöntämiseksi edellytetty kymmenen vuoden ajanjakso on laskettava taaksepäin asianomaisen henkilön karkottamista koskevasta päätöksestä lukien (tuomio 16.1.2014, G, C-400/12, EU:C:2014:9, 24 kohta.)
- 66 Toiseksi unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että tällaisen kymmenen vuoden oleskelujakson on lähtökohtaisesti oltava yhtäjaksoinen (ks. vastaavasti tuomio 16.1.2014, G, C-400/12, EU:C:2014:9, 27 kohta).
- 67 Tästä on kuitenkin myös muistettava, että vaikka direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa asetetaan vahvistetun suojan edellytykseksi asianomaisen henkilön oleskelu asianomaisen jäsenvaltion alueella karkottamista edeltävien kymmenen vuoden ajan, siinä ei kuitenkaan lausuta mitään siitä, millaisten seikkojen vuoksi vahvistetun suojan saamisen edellytyksenä oleva mainittu kymmenen vuoden oleskeluaika voi keskeytyä (tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 29 kohta).
- 68 Unionin tuomioistuin on näin ollen todennut, että sen määrittelemiseksi, mikä merkitys poissaoloilla vastaanottavan jäsenvaltion alueelta direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettuna ajanjaksona on esteenä hänen oikeudelleen tässä säännöksessä säädettyyn vahvistettuun suojaan, asianomaisen henkilön tilannetta on arvioitava kokonaisvaltaisesti kussakin tapauksessa nimenomaan sillä hetkellä, kun kysymys karkottamisesta tulee esille (tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 32 kohta).
- 69 Tätä varten direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan soveltamisesta huolehtivien kansallisten viranomaisten on otettava huomioon kaikki kussakin yksittäistapauksessa asian kannalta merkitykselliset seikat, kuten esimerkiksi se, kuinka kauan asianomaisen henkilön kukin poissaolo vastaanottavan jäsenvaltion alueelta on kestänyt, kuinka pitkään poissaolot ovat kestäneet yhteensä ja kuinka usein ne ovat toistuneet ja mitkä ovat asianomaisen lähtöön tästä jäsenvaltiosta johtaneet syyt. On nimittäin tärkeää tutkia, merkitsevätkö kyseiset poissaolot asianomaisen henkilön henkilökohtaisten, perhettä koskevien tai ammattiin liittyvien etujen keskuksen siirtymistä toiseen valtioon (ks. vastaavasti tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 33 kohta).
- 70 Siltä osin, voivatko vankeusajanjaksot sellaisinaan ja riippumatta poissaolojaksosta vastaanottavasta jäsenvaltiosta myös tapauksen mukaan johtaa tähän valtioon muodostuneen siteen katkeamiseen ja sellaiseen oleskeluun siellä, joka ei ole yhtäjaksoista, unionin tuomioistuin on todennut, että vaikka tällaiset ajanjaksot lähtökohtaisesti katkaisvatkin direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettua oleskelun yhtäjaksoisuuden, on kuitenkin sen määrittämiseksi, ovatko ne tämän vuoksi johtaneet vastaanottavaan jäsenvaltioon aikaisemmin muodostuneiden kotoutumista merkitsevien siteiden katkeamiseen sillä tavoin, ettei asianomainen henkilö saa tässä säännöksessä taattua vahvempaa suojaa, tehtävä kokonaisarviointi kyseisen henkilön tilanteesta juuri sillä hetkellä, kun karkottamista käsitellään. Tässä kokonaisarvioinnissa on otettava huomioon vankeusajanjaksot yhdessä muiden sellaisten seikkojen kanssa, jotka muodostavat kaikki merkittävät seikat kussakin

yksittäistapauksessa, joihin kuuluu tapauksen mukaan se seikka, että kyseinen henkilö on oleskellut vastaanottavassa jäsenvaltiossa vangitsemistaan edeltävät kymmenen vuotta (ks. vastaavasti tuomio 16.1.2014, G, C-400/12, EU:C:2014:9, 33–38 kohta).

- 71 Erityisesti sellaisen unionin kansalaisen tapauksessa, jonka osalta edellytys kymmenen vuoden yhtäjaksoisesta oleskelusta vastaanottavassa jäsenvaltiossa on täytynyt menneisyydessä ja jopa ennen sen rangaistavan teon suorittamista, jonka vuoksi hänet on otettu säilöön, ei nimittäin automaattisesti voida katsoa, että se, että mainitun valtion viranomaiset ovat ottaneet kyseinen henkilön säilöön, on katkaissut direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja kotoutumista merkitseviä siteitä, jotka mainittu henkilö on aikaisemmin luonut tähän valtioon, ja hänen siellä oleskelunsa yhtäjaksoisuuden, ja näin ollen vienyt häneltä tässä säännöksessä taatun vahvistetun suojan karkottamista vastaan. Tällainen tulkinta johtaisi lisäksi siihen, että mainitulta säännökseltä vietäisiin olennainen osa sen tehokkaasta vaikutuksesta, koska karkottamistoimenpiteestä päätetään hyvin usein juuri asianomaisen tuomitsemiseen ja vapaudenmenetykseen johtaneen toiminnan vuoksi.
- 72 Edellä 70 kohdassa mainitussa kokonaisarvioinnissa, joka ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on käsiteltävässä asiassa tehtävä, tämän on B:n vankeutta edeltäneellä ajanjaksolla vastaanottavaan jäsenvaltioon luomien kotoutumista merkitsevien siteiden osalta huomioitava, että mitä vahvemmat tällaiset kotoutumista merkitsevät siteet mainittuun valtioon ovat erityisesti yhteiskunnan, kulttuurin ja perheen osalta, jotta ne voivat esimerkiksi johtaa todelliseen juurtumiseen tämän valtion yhteiskuntaan ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen pääasiassa toteamalla tavalla, sitä pienemmällä todennäköisyydellä vankeusajanjakso on voinut johtaa näiden siteiden katkeamiseen ja siis direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitettua kymmenen vuoden oleskelujakson keskeytymiseen.
- 73 Tällaisessa kokonaisarvioinnissa merkityksellisiä muita seikkoja voivat olla, kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 123–125 kohdassa, yhtäältä kyseiseen vankeusajanjaksoon johtaneen rikoksen luonne ja olosuhteet, joissa se on tehty, ja toisaalta kaikki merkitykselliset seikat, jotka liittyvät asianomaisen henkilön käyttäytymiseen vankeuden aikana.
- 74 Vaikka nimittäin rikoksen luonne ja olosuhteet, joissa se on tehty, voivat auttaa arvioimaan, missä määrin kyseinen henkilö on etäännytynyt vastaanottavan jäsenvaltion yhteiskunnasta, asianomaisen henkilön asenne vankeuden aikana voi osaltaan vahvistaa tällaista etäännyttämistä tai päinvastoin säilyttää tai korjata hänen mainittuun jäsenvaltioon aikaisemmin luomiaan kotoutumista merkitseviä siteitä, jotta hän voi myöhemmin palata yhteiskuntaan.
- 75 Viimeksi mainitulta kannalta on lisäksi otettava huomioon – kuten unionin tuomioistuin on jo todennut –, että unionin kansalaisen uudelleen sopeutuminen yhteiskuntaan siinä valtiossa, johon hän on aidosti kotoutunut, ei ole ainoastaan asianomaisen henkilön vaan myös koko Euroopan unionin edun mukaista (tuomio 23.11.2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, 50 kohta).
- 76 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen pohdinnoista, jotka koskevat sitä, että vankeusajanjakson huomioon ottaminen sen määrittämiseksi, onko se katkaissut karkottamispäätöstä edeltävän kymmenen vuoden oleskelun yhtäjaksoisuuden vastaanottavassa jäsenvaltiossa, voisi johtaa mielivaltaisiin tai epäyhdenvertaisiin tuloksiin karkottamispäätöksen tekemishetken mukaan, on todettava seuraavaa.
- 77 Tietyissä jäsenvaltioissa karkottamispäätös voidaan tehdä, mistä mahdollisuudesta direktiivin 2004/38 33 artiklan 1 kohdassa nimenomaisesti säädetään, rangaistuksena tai vankeusrangaistuksen oikeudellisena seuraamuksena. Tällaisessa tapauksessa tulevaa vankeusrangaistusta ei määritelmän mukaisesti voida ottaa huomioon arvioitaessa, onko kansalainen oleskellut vastaanottavassa jäsenvaltiossa mainittua karkottamispäätöstä edeltävät kymmenen vuotta yhtäjaksoisesti vai ei.

- 78 Tästä voi näin ollen esimerkiksi seurata, että unionin kansalainen, joka voi osoittaa oleskelleensa vastaanottavassa jäsenvaltiossa yhtäjaksoisesti jo kymmenen vuotta sillä hetkellä, jona hänelle määrätään vapausrangaistus, jonka oikeudellisena tai liitännäisenä seuraamuksena on karkottamispäätös, saisi direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädettyä vahvistettua suojaa karkottamista vastaan.
- 79 Sen sijaan kansalaisen, jota koskeva tällainen karkottamispäätös on tehty – kuten pääasiassa – hänen vangitsemisensa jälkeen, osalta on kysyttävä, onko mainittu vangitseminen keskeyttänyt hänen oleskelunsa yhtäjaksoisuuden vastaanottavassa jäsenvaltiossa ja vienyt häneltä tämän vahvistetun suojan.
- 80 Tältä osin on kuitenkin todettava, että kun unionin kansalainen voi osoittaa kymmenen vuoden oleskeluajan vastaanottavassa jäsenvaltiossa vankeutensa alkamishetkellä, karkottamispäätöksen tekeminen mainitun vankeusajanjakson aikana tai lopussa ja tämän ajanjakson kuuluminen näin ollen päätöksen tekemistä edeltävään kymmenen vuoden ajanjaksoon ei johda automaattisesti tämän kymmenen vuoden ajanjakson keskeytymiseen sillä seurauksella, että asianomainen henkilö menettäisi direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetyn vahvistetun suojan.
- 81 Kuten nimittäin edellä 66–75 kohdasta ilmenee, kun karkottamispäätös tehdään vankeusajanjakson aikana tai lopussa, kyseisen kansalaisen tilannetta on kuitenkin mainituissa kohdissa esitetyn edellytyksin arvioitava kokonaisuutena sen määrittämiseksi, voiko hän saada kyseistä vahvistettua suojaa vai ei.
- 82 Edellä 77–81 kohdassa mainituissa tapauksissa direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetyn vahvistetun suojan myöntäminen riippuu näin ollen oleskelun kestosta ja siitä, miten hyvin kyseinen kansalainen on kotoutunut vastaanottavaan jäsenvaltioon.
- 83 Kaiken edellä esitetyn perusteella ensimmäiseen, toiseen ja kolmanteen kysymykseen asiassa C-316/16 on vastattava, että direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että sellaisen unionin kansalaisen tapauksessa, joka suorittaa vapausrangaistusta ja joka on saanut karkottamispäätöksen, tässä säännöksessä mainittu edellytys ”oleskel[usta] vastaanottavassa jäsenvaltiossa edelliset kymmenen vuotta” voi täytyä, jos asianomaisen henkilön tilanteen kokonaisarvioinnin, jossa otetaan huomioon kaikki merkitykselliset seikat, perusteella todetaan, etteivät kotoutumista merkitsevät siteet, jotka yhdistävät asianomaisen henkilön vastaanottavaan jäsenvaltioon, ole mainitusta vankeudesta huolimatta katkenneet. Merkityksellisiä seikkoja ovat muun muassa asianomaisen henkilön ennen vankeuttaan vastaanottavaan jäsenvaltioon luomien kotoutumista merkitsevien siteiden vahvuus, vankeusajanjaksoon johtaneen rikoksen luonne ja olosuhteet, joissa se on tehty, sekä asianomaisen henkilön käytös vankeuden aikana.

Neljäs kysymys asiassa C-316/16

- 84 Neljännellä kysymyksellään Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg kysyy ennen kaikkea, millä hetkellä direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa tarkoitetun edellytyksen ”oleskel[usta] vastaanottavassa jäsenvaltiossa edelliset kymmenen vuotta” täyttymistä on arvioitava.
- 85 Direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdan mukaan unionin kansalaisia koskevaa ”karkottamispäätöstä ei saa tehdä”, jos he ovat oleskelleet vastaanottavassa jäsenvaltiossa ”edelliset kymmenen vuotta”, ellei ole kyse yleistä turvallisuutta koskevista pakottavista syistä.
- 86 Tästä sanamuodosta seuraa, että ilmaisun ”edelliset kymmenen vuotta” on katsottava tarkoittavan mainittua karkottamispäätöstä edeltäviä kymmentä vuotta, minkä vuoksi edellytystä kymmenen vuoden yhtäjaksoisesta oleskelusta on arvioitava tämän päätöksen tekemishetkellä.

- 87 Kuten edellä 65 kohdassa on palautettu mieleen, unionin tuomioistuin on lisäksi jo tarkentanut, että kymmenen vuoden oleskelujakso, joka on edellytys direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädetyn vahvistetun suojan myöntämiselle, on laskettava taaksepäin kyseistä henkilöä koskevan karkottamispäätöksen tekemishetkestä alkaen.
- 88 Edellä esitetystä seuraa, että kysymystä siitä, täyttääkö henkilö edellytyksen oleskelusta vastaanottavassa jäsenvaltiossa karkottamispäätöstä edeltäneet kymmenen vuotta ja voiko hän näin ollen saada direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohdassa säädettyä vahvistettua suojaa, on arvioitava sillä hetkellä, jona karkottamispäätös alun perin on tehty.
- 89 On kuitenkin tarkennettava, ettei tämä tulkinta vaikuta erilliseen kysymykseen siitä, millä hetkellä on arvioitava direktiivin 2004/38 28 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen ”yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen liittyvi[en] syi[den]”, tämän direktiivin 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen ”yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen liittyvi[en] vakavi[en] syi[den] tai mainitun direktiivin 28 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen ”yleistä turvallisuutta koskevi[en] pakottavi[en] syi[den], jotka voivat olla karkottamisen perusteena, tosiasiallista olemassaoloa.
- 90 Viranomaisen, joka alun perin tekee karkottamispäätöksen, tehtävänä on siis suorittaa tällainen arviointi päätöksen tekemishetkellä ja niiden aineellisten säännösten mukaisesti, joista direktiivin 2004/38 27 ja 28 artiklan säännöksissä säädetään.
- 91 Tämä ei kuitenkaan sulje pois sitä, että lykättäessä mainitun päätöksen konkreettista täytäntöönpanoa tietyn ajan saattaa osoittautua tarpeelliseksi suorittaa uusi ajanmukainen arviointi siitä, ovatko tapauksen mukaan yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen liittyvät syyt, yleiseen järjestykseen tai yleiseen turvallisuuteen liittyvät vakavat syyt tai yleistä turvallisuutta koskevat pakottavat syyt edelleen olemassa.
- 92 On nimittäin huomattava, että direktiivin 2004/38 27 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaan kunkin karkottamispäätöksen edellytyksenä on yleisesti, että asianomaisen henkilön käyttäytyminen muodostaa todellisen ja välittömän uhkan, joka vaikuttaa johonkin vastaanottavan jäsenvaltion tai yhteiskunnan olennaiseen etuun (ks. vastaavasti tuomio 22.5.2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, 30 kohta ja tuomio 13.7.2017, E, C-193/16, EU:C:2017:542, 23 kohta).
- 93 On lisäksi todettava, että jos karkottamispäätös tehdään rangaistuksena tai vankeusrangaistuksen liitännäisenä tai oikeudellisena seuraamuksena mutta se pannaan täytäntöön yli kahden vuoden kuluttua sen tekemisestä, direktiivin 2004/38 33 artiklan 2 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että jäsenvaltion on varmistettava, että asianomaisen henkilön yleiselle järjestykselle tai yleiselle turvallisuudelle aiheuttama uhka on edelleen todellinen, ja arvioitava, ovatko aineelliset olosuhteet karkottamispäätöksen tekemisen jälkeen muuttuneet (tuomio 22.5.2012, I, C-348/09, EU:C:2012:300, 31 kohta).
- 94 Lisäksi unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee yleisemmin, että jäsenvaltion tuomioistuimen on toisen jäsenvaltion kansalaista koskevan karkottamispäätöksen lainmukaisuutta tutkiessaan otettava huomioon toimivaltaisten viranomaisten tekemän viimeisimmän päätöksen jälkeen tapahtuneet tosiseikat, jotka voivat osoittaa, että päätöksen kohteena olevan henkilön käyttäytymisen yleiselle järjestykselle tai turvallisuudelle aiheuttama uhka on poistunut tai pienentynyt huomattavasti. Näin on etenkin silloin, kun yhtäältä karkottamispäätöksen tekemisen ja toisaalta tämän päätöksen arvioinnin toimivaltaisessa tuomioistuimessa välillä on kulunut pitkä aika (ks. analogisesti tuomio 29.4.2004, Orfanopoulos ja Oliveri, C-482/01 ja C-493/01, EU:C:2004:262, 82 kohta ja tuomio 8.12.2011, Ziebell, C-371/08, EU:C:2011:809, 84 kohta).

- 95 Edellä esitetyn perusteella neljänteen kysymykseen asiassa C-316/16 on vastattava, että direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että sitä, täyttääkö henkilö mainitussa säännöksessä tarkoitetun edellytyksen ”oleskel[usta] vastaanottavassa jäsenvaltiossa edelliset kymmenen vuotta”, on arvioitava alkuperäisen karkottamispäätöksen tekemishetkellä.

Oikeudenkäyntikulut

- 96 Pääasioiden asianosaisten osalta asioiden käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (suuri jaosto) on ratkaissut asiat seuraavasti:

- 1) Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY 28 artiklan 3 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä alueelta karkottamista vastaan säädetyn suojan saaminen edellyttää, että asianomaisella henkilöllä on direktiivin 16 artiklassa ja 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu pysyvä oleskeluoikeus.
- 2) Direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että sellaisen unionin kansalaisen tapauksessa, joka suorittaa vapausrangaistusta ja joka on saanut karkottamispäätöksen, tässä säännöksessä mainittu edellytys ”oleskel[usta] vastaanottavassa jäsenvaltiossa edelliset kymmenen vuotta” voi täytyä, jos asianomaisen henkilön tilanteen kokonaisarvioinnin, jossa otetaan huomioon kaikki merkitykselliset seikat, perusteella todetaan, etteivät kotoutumista merkitsevät siteet, jotka yhdistävät asianomaisen henkilön vastaanottavaan jäsenvaltioon, ole mainitusta vankeudesta huolimatta katkenneet. Merkityksellisiä seikkoja ovat muun muassa asianomaisen henkilön ennen vankeuttaan vastaanottavaan jäsenvaltioon luomien kotoutumista merkitsevien siteiden vahvuus, vankeusajanjaksoon johtaneen rikoksen luonne ja olosuhteet, joissa se on tehty, sekä asianomaisen henkilön käytös vankeuden aikana.
- 3) Direktiivin 2004/38 28 artiklan 3 kohdan a alakohtaa on tulkittava siten, että sitä, täyttääkö henkilö mainitussa säännöksessä tarkoitetun edellytyksen ”oleskel[usta] vastaanottavassa jäsenvaltiossa edelliset kymmenen vuotta”, on arvioitava alkuperäisen karkottamispäätöksen tekemishetkellä.

Allekirjoitukset